

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **N. G.,**
státní příslušností Republika Kazachstán,
bytem,

zastoupené advokátem Mgr. Svatoslavem Prochorovem
advokátem, sídlem Blanická 1008/28, Praha 2,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlím náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2024, č. j. MV-143718-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí jejího odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, č. j. OAM-9841-16/ZM-2024 ze dne 10. 9. 2024, kterým byla zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla zjištěná jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že nepopírá závěr správních orgánů o tom, že se v rámci jejího studia jednalo o nedostatečný pokrok, kdy několikrát měnila studijní obory. Nebyla schopna vystudovat žádný obor. Toto však dle žalobkyně nelze považovat za delikt ní jednání. Uvedla, že nezpochybňuje judikaturu k pojmu „jiná závažná překážka“, nicméně v jejím případě došlo k jeho nesprávné aplikaci. Namítla, že jiná závažná překážka shledaná v řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia, je vázána výlučně k tomuto pobytovému účelu. Nemůže dle ní být automaticky přenesena do jiné věci – řízení o vydání zaměstnanecké karty. Podle žalobkyně správní orgány nesprávně zobecnily závěr z předchozího řízení. Má za to, že její jednání nelze považovat za delikt ní jednání, neboť k nedostatečnému pokroku ve studiu došlo z objektivních důvodů, pojem „jiná závažná překážka“ nelze vykládat jako „černou známku“, která by jí natrvalo blokovala přístup k jiným pobytovým titulům. Poukázala na rozdíl mezi tím, když se jedná o situaci, kdy pobyt žadatele není v zájmu ČR a existenci překážky v jejím případě, kdy je dle žalobkyně potřeba toto odlišit. Dále poukázala na konstrukci fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a dovedla, že v době podání žádosti o zaměstnaneckou kartu byla fakticky v postavení osoby s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem studia, u něhož tehdy (pro období 2022–2023) nebyla jiná závažná překážka shledána.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zdůraznila, že žádost o zaměstnaneckou kartu nebyla zamítnuta z toho důvodu, že bylo dříve zamítnuto prodloužení pobytu za účelem studia, nýbrž proto, že skutkové okolnosti, které vedly k závěru o existenci jiné závažné překážky v řízení o prodloužení pobytu, představují tutéž jinou závažnou překážku pobytu i ve vztahu k nové žádosti. Správní orgány podle žalované legitimně vycházely z celkové pobytové historie žalobkyně. Dále uvedla, že netvrdí, že žalobkyně neplnila účel svého posledního povoleného pobytu, nicméně je třeba zohlednit její celou pobytovou historii, k čemuž žalovaná dodala, že sama žalobkyně v žalobě zmínila, že nepopírá závěr, že se jednalo o nedostatečný pokrok ve studiu. K námitce nesprávného výkladu pojmu „jiná závažná překážka“ žalovaná připomněla judikaturu Nejvyššího správního soudu k neurčitým právním pojmům a k § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. K námitce, že zákonodárce možná ne zcela korektně zařadil do důvodů pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu jak obecnou „jinou závažnou překážku“, tak i skutečnost, že „pobyt žadatele není v zájmu České republiky“, neboť zajisté takové důvody mají zcela odlišnou intenzitu a míru zavinění ze strany adresátů normy, žalovaná sdělila, že jí nepřísluší hodnotit, proč zákonodárce zařadil oba tyto důvody pod dané ustanovení. K argumentu týkajícího se fikce pobytu žalovaná uvedla, že žalobkyně se do doby pravomocného rozhodnutí o žádosti o vydání zaměstnanecké karty stále nacházela v situaci, jako kdyby měla povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia v r. 2022–23. Žalovaná nepopřela, že žalobkyně v době podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty pobývala na území České republiky na základě tzv. fikce pobytu. Toto však nebránilo zamítnutí žádosti.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dne 8. 2. 2024 podala žalobkyně žádost o zaměstnaneckou kartu. Z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žalobkyně poprvé vstoupila na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem jiné/ostatní s platností od 3. 10. 2012 do 2. 4. 2013. Následně jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní s platností

od 3. 4. 2013 do 10. 10. 2014. Dne 11. 9. 2014 účastnice řízení podala žádost o vydání dlouhodobého pobytu za účelem studium, jež jí by vydáno na dobu od 18. 12. 2014 do 6. 9. 2015. Dlouhodobý pobyt za účele studium byl účastnici řízení následně dvakrát prodloužen, a to s celkovou platností do 10. 9. 2017. Následující žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studium byla účastnici řízení zamítnuta, nicméně v době fikce platnosti dlouhodobého pobytu podala účastnice řízení dne 14. 2. 2018 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatním, jež jí byl vydán s platností do 31. 8. 2018. Dne 14. 8. 2018 pak účastnice řízení opětovně podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studium, jež jí by vydáno na dobu od 3. 12. 2018 do 30. 9. 2019. Dlouhodobý pobyt za účelem studium byl účastnici řízení následně čtyřikrát prodloužen, a to s celkovou platností do 30. 9. 2023

6. V rámci pobytů za účelem studia opakovaně zahajovala studium na vysokých školách, přičemž byla několikrát v 1. ročníku různých studijních programů a ani jednou nepostoupila do vyššího ročníku, resp. studium nedovedla do úspěšného absolvování.
7. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 17. 1. 2024 byla žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia zamítnuta podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců z důvodu zjištěné jiné závažné překážky pobytu, spočívající v dlouhodobém nedostatečném pokroku ve studiu a častém střídání škol a oborů. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 13. 6. 2024 a nabylo právní moci téhož dne.
8. Dne 8. 2. 2024 podala žalobkyně žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to v době, kdy pobývala na území na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 4 téhož zákona v souvislosti s předchozím řízením o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia. Správní orgán I. stupně žádost zamítl s odkazem na existenci jiné závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, představované právě popsanou pobytovou a studijní historií, a žalovaná toto rozhodnutí potvrdila. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně ve svém studiu dostatečný pokrok nečinila, když standardní doba bakalářského studia na vysoké škole jsou 3 roky. Pokud by žalobkyně nepřetržitě studovala od akademického roku 2018/2019, kdy zahájila (nehledě na studium na VŠCHT v letech 2014-2017 v době před změnou dlouhodobého pobytu na účel jiné/ostatní) své první studium bakalářského studijního programu na Univerzitě Karlově, měla studium standardně absolvovat již v akademickém roce 2020/2021. Účastnice řízení však byla již pětkrát v prvním ročníku (nehledě na studium na VŠCHT v letech 2014-2017 v době před změnou dlouhodobého pobytu na účel jiné/ostatní) a ve školním roce 2020/2021 měla své studium na Univerzitě Karlově absolvovat, případně studium prodloužit a pokračovat tak do 4. ročníku, ale mezitím opakovaně měnila jednotlivé studijní programy a školy, aniž by alespoň jednou postoupila do 2. ročníku. V současné době, kdy v České republice studuje již 6. rokem (nehledě na studium na VŠCHT v letech 2014-2017 v době před změnou dlouhodobého pobytu na účel jiné/ostatní), je tedy opět v 1. ročníku nového studia.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

10. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevzdá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
11. Podle § 47 odst. 4 zákon o pobytu cizinců *pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. To neplatí, jestliže žádost podle věty první nebyla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, v § 45 nebo v době, kdy se tento zákon na cizince nevztahuje podle § 2.*
12. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
13. Podstatou sporu je otázka, zda správní orgány mohly předchozí jednání žalobkyně spočívající v opakovaném zahajování studia v 1. ročníku bez postupu do vyšších ročníků a časté střídání studijních oborů, podřadit pod pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a tento důvod použít jako překážku pro vydání zaměstnanecké karty.
14. Pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je neurčitým právním pojmem, jehož obsah byl postupně dotvářen judikaturou správních soudů. Tento pojem zahrnuje různé typově závažné situace, v nichž konkrétní jednání cizince nebo souhrn jeho pobytového chování vyvolává vážné pochybnosti o oprávněnosti dalšího pobytu, přestože se nejedná o důvod výslovně zákonem specifikovaný (např. trestná činnost).
15. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgán při aplikaci neurčitého právního pojmu nejprve vymezí jeho významový rámec a následně hodnotí, zda konkrétní skutkové okolnosti daného případu do tohoto rámce spadají. Žalobkyně poukázala na rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27, podle něhož: „*Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69). S neurčitými právními pojmy se přitom můžeme setkat v normách vázaných, kde s naplněním obsahu předmětného pojmu spojuje zákon jediné možné právní řešení. V takové situaci musí správní orgán postupovat právě takovým způsobem, jaký konkrétní právní norma předpokládá. Je-li však neurčitý právní pojem obsažen v normě počítající se správním uvážením, má při vlastním rozhodování správní orgán na výběr.*“ Žalovaná v napadeném rozhodnutí dále odkázala na obecnou judikaturu k neurčitým právním pojmům, zejména rozsudek NSS ze

dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, a k regulaci pobytu rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017-34, i usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04.

16. V nyní posuzované věci správní orgány popsaly dlouhodobé studijní a pobytové chování žalobkyně spočívající v tom, že opakovaně zahajovala studium prvního ročníku, často střídala školy a obory bez postupu do vyšších ročníků a bez jakéhokoli náznaku úspěšného směřování k absolvování studia. Tento soubor okolností podřadily pod jinou závažnou překážku pobytu, přičemž soud má za to, že takto vymezená skutková zjištění i jejich právní hodnocení odpovídají výše nastíněnému rámci. Úvaha, že dlouhodobě opakované nedosahování studijního pokroku v kombinaci s častým střídáním programů a škol může vypovídat o skutečném vztahu k účelu pobytu a o respektu k pobytovému režimu, je vnitřně logická a nepředstavuje svévoli. Správní orgány hodnotily intenzitu a dlouhodobý charakter neúspěchu tak, jak jej popsaly, a tento popis ani sama žalobkyně v podstatných rysech nezpochybnila, naopak je v žalobě i výslovně připustila (opakované změny, nedostatečný pokrok). Právní závěr, že takový soubor okolností může být podřaditelný pod § 56 odst. 1 písm. j) i v řízení o zaměstnanecké kartě, soud považuje za zákonný a přezkoumatelný.
17. Ohledně konkrétních skutečností týkajících se studia žalobkyně a jejich hodnocení správní orgány vycházely mj. z rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2024, kterým žalovaná potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 1. 2024, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti jejího pobytového oprávnění za účelem studia z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu na území. Toto rozhodnutí žalované ve věci jejího pobytového oprávnění za účelem studia bylo zároveň již dříve předmětem přezkumu u zdejšího soudu, který vydal konkrétně dne 13. 9. 2024 rozsudek č. j. 19 A 30/2024 – 34, přičemž žalobu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Závěry o neplnění účelu pobytu – studia – ve vztahu k pobytovému oprávnění za účelem studia tak byly pravomocně potvrzeny i zdejším soudem, přičemž napadené rozhodnutí žalované, které je nyní předmětem přezkumu, je ze dne 13. 11. 2024, tedy žalované byl výsledek soudního řízení z uvedené věci jistě znám.
18. Pokud žalobkyně namítá, že „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ byla zjištěna v řízení o prodloužení pobytu za účelem studia a nemůže být bez dalšího použita jako důvod k zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu, tak s tímto názorem se soud neztotožňuje.
19. Z dikce § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pro rozhodování o zaměstnanecké kartě se obdobně uplatní důvody podle § 56, tedy včetně existence jiné závažné překážky pobytu. Zákon naopak nepodmiňuje uplatnitelnost tohoto důvodu tím, že by musel vzniknout či být zjištěn výlučně v rámci téhož řízení nebo ve vazbě na tentýž pobytový účel.
20. Soud dále považuje za správné, že správní orgány nezohlednily pouze závěr zmíněného rozhodnutí ve věci pobytového oprávnění za účelem studia, nepostupovaly tak, že by se bez dalšího opřely o samotnou existenci dřívějšího rozhodnutí ve věci prodloužení pobytu za účelem studia. Naopak podrobně popsaly skutkový základ – studijní a pobytovou historii žalobkyně – a vyložily, proč právě tento soubor okolností považují za jinou závažnou překážku i ve vztahu k nové žádosti. Navázaly tedy na skutková zjištění, nikoli pouze na formální výsledek předchozího řízení. Konkrétně bylo například poukázáno na to, že dle sdělení Univerzity Karlovy ze dne 13. 11. 2023 bylo s žalobkyní vedeno řízení o ukončení studia (obor Molekulární biologie a biochemie organismů) z důvodu, že žalobkyně neplnila požadavky studijního a zkušebního řádu této univerzity. Do žádosti o prodloužení pobytu

za účelem studia žalobkyně dále doložila doklad od Panevropské univerzity, a. s., o studiu bakalářského studijního programu Bezpečnostní studia, od 3. 10. 2023 do 31. 8. 2024, kdy se jednalo opět o studium prvního ročníku. Žalobkyně sice podala žádost o zaměstnaneckou kartu v době (8. 2. 2024), kdy měla pobytové oprávnění na základě tzv. fikce pobytu, nicméně pobyt za účelem studia jí nakonec prodloužen nebyl a ani v řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu nedoložila jeho další trvání, natož úspěšné dokončení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žádala o zaměstnaneckou kartu, a nikoli o další pobyt za účelem studia, již nebylo dle soudu úkolem správního orgánu dále za dané pobytové situace podrobně zkoumat její případné studijní výsledky, nadto sama skutečnost, že žalobkyně žádala o zaměstnaneckou kartu, svědčila naopak pro závěr o tom, že zde hodlá na místo studia pracovat.

21. Lze dodat, že závěr o neplnění účelu pobytu za účelem studia konstatovaný v rozhodnutí žalované v této věci byl souladný i s judikaturou v obdobných případech. Soud poukazuje například na rozsudek zdejšího soudu č. j. 4 A 29/2024 – 32 ze dne 20. 5. 2025, ve kterém uvedl: *„Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území ČR k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat; v opačném případě je namíste mu toto povolení k pobytu na území ČR neprodloužit (rozsudky NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, či ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 Azs 11/2019-36, odst. 21). Obdobně lze uvedené závěry vztáhnout i na důvod neudělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže cizinec neplnil dosavadní účel pobytu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“*
22. Soud dále dodal, že: *„Plněním účelu je třeba rozumět faktické vykonávání určité činnosti, nikoliv formální splnění podmínek pro výkon takové činnosti. Jinými slovy, je-li účelem dlouhodobého pobytu například podnikání, nestačí disponovat podnikatelským oprávněním; podnikatelská činnost musí být fakticky vykonávána (viz rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, či rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69).*
23. *To samozřejmě platí i pro pobývání na území ČR za účelem studia. V takových případech je třeba „přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou intelektuální investice) bylo uskutknění studium a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.). Právo pobývat na území ČR za účelem studia mají mít jen a pouze takoví cizinci, kteří, jak již bylo výše podrobněji rozebráno, skutečně a vážně studují“.* (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, odst. 20).
24. *Judikatura správních soudů se ustálila na závěru, že aby bylo možné konstatovat naplnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být činnost (např. studium) v období povoleného pobytu vykonávána alespoň převážně (rozsudek NSS č. j. 9 As 80/2011-69; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010-50, č. 2951/2014 Sb. NSS; či rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014-39, odst. 11). Posouzení naplnění podmínky plnění účelu pobytu je třeba hodnotit ve vztahu k období, ke kterému byl pobyt na základě poslední žádosti povolen, a nikoliv v poměru k celkové době pobytu cizince na území České republiky.*

25. *Zákon o pobytu cizinců ale obsahuje i jistý korektiv jinak velmi striktní a formální právní úpravy. Cizinec totiž může prokázat, že účel pobytu neplnil po přechodnou dobu ze závažných důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2023, č. j. 5 Azs 277/2022-37, odst. 18). V jeho rámci je možné přihlédnout k tíživým situacím, v nichž se cizinci mohou během jejich pobytu na území ČR ocitnout, a v jejichž důsledku nemohou po určitou dobu plnit účel takového pobytu. Příkladem takové situace může být nástup žadatelky na mateřskou dovolenou (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 59/2015-37, odst. 29) či přerušení faktického výkonu podnikatelské činnosti z důvodu péče o nezletilé dítě (rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 Azs 258/2015-44, a rozsudek NSS č. j. 5 Azs 277/2022-37, odst. 25 a 26).“*
26. V nyní řešené věci z ničeho nevyplynulo, že by u žalobkyně byly dány jakékoli skutečnosti, které by bylo možné považovat za takový korektiv. Naopak jí přerušované a opakovaně zahajované studium bylo takto vedeno, aniž by žalobkyně tvrdila, že např. řešila souběžně péči o dítě, zdravotní komplikace atp.
27. Lze naopak dodat, že časté střídání oborů v rámci studia může být považováno za signál, že účel pobytu není ve skutečnosti naplňován a jedná se pouze o zástěrku pro účely jiné (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020 – 33). Žalovaná také poukázala na čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801/EU (možnost zásahu v případě nedostatečného pokroku ve studiu).
28. Soud nepřehlédl argument žalobkyně, že neúspěšné studium není „deliktem“ a nemůže vést k trvalému vyloučení z možnosti získat jakékoli pobytové oprávnění. Zde je však rozhodné, že zákon nestanoví žádnou „promlčecí“ dobu pro zohledňování předchozího jednání v rámci posouzení § 56 odst. 1 písm. j) a také nevyžaduje, aby šlo o jednání zaviněné ve smyslu delikttní odpovědnosti. Správní orgány posuzují faktický dopad a závažnost zjištěného chování z hlediska důvěry státu v další pobyt cizince. V daném případě šlo o dlouhodobý, opakovaný vzorec jednání, který sám o sobě nese dostatečnou vypovídací hodnotu, aniž by bylo nutno dovozovat „vinu“ ve smyslu správního deliktu. Důvod podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců není koncipován jako sankce za protiprávní jednání, nýbrž jako hodnotící kritérium, zda za zjištěných okolností existuje překážka pobytu na území, která svou intenzitou dosahuje závažnosti. Soud také dává za pravdu žalované, že jejím úkolem není hodnotit, z jakého důvodu zařadil zákonodárce pod § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vedle jiné závažné překážky též situaci, kdy není pobyt cizince v zájmu ČR. Argument žalobkyně o rozdílné intenzitě důvodů situace, kdy „pobyt není v zájmu ČR“ a „jiná závažná překážka“ nemění nic na tom, že zákon je vymezuje jako samostatné alternativy a správní orgány postupovaly pouze podle druhé z nich.
29. K obavě žalobkyně, že by taková překážka znamenala fakticky doživotní zákaz jakéhokoli dlouhodobého pobytu, soud dodává, že každé nové řízení musí vždy vycházet z aktuálního stavu a z celého kontextu. Samotná skutečnost, že určité jednání bylo v určité době vyhodnoceno jako jiná závažná překážka, nevylučuje, aby v budoucnu, při změně skutkových okolností, dospěl správní orgán k jinému závěru. Závěr o existenci „jiné závažné překážky pobytu na území“ není v logice zákona neměnný, vždy záleží na tom, jaké skutkové okolnosti jsou tvrzeny a prokazovány v době rozhodování o konkrétní žádosti. Každé nové řízení musí být posouzeno v konkrétních souvislostech dané žádosti a správní orgány nemohou mechanicky pouze zopakovat existenci dřívějšího rozhodnutí bez vlastních úvah. V nyní projednávané věci správní orgány vycházely z pobytové historie žalobkyně, popsaly její studijní historii (opakované nástupy do prvního ročníku, časté změny škol a oborů, dlouhodobá absence postupu) a dovodily, že jde o okolnosti významné

pro posouzení žádosti o zaměstnaneckou kartu v režimu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nešlo tedy o „automatické přenesení“ překážky, nýbrž o posouzení, že skutkové okolnosti, které překážku vytvářejí, byly v případě žalobkyně natolik intenzivní, že dopadají i na posuzované řízení.

30. V nynějším řízení žalobkyně neprokázala žádnou kvalitativní změnu oproti stavu, který vedl k předchozímu zamítavému rozhodnutí, naopak její žádost o zaměstnaneckou kartu následovala bezprostředně v době fikce pobytu po neúspěšném studiu.
31. Dále žalobkyně namítla, že v době podání žádosti o zaměstnaneckou kartu pobývala na území na základě fikce pobytu a že pro období 2022–2023 jí nebyla „jiná závažná překážka pobytu“ ve vztahu k tehdy platnému povolení k pobytu za účelem studia shledána.
32. Fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců slouží k tomu, aby cizinec nepobýval na území bez oprávnění po dobu, kdy je rozhodováno o jeho žádosti, neboť fikcí je zajištěno, aby nedošlo k přerušení kontinuity pobytového oprávnění. Fikce sama o sobě však neznamena pozitivní hodnocení dotčeného pobytu ani garanci, že v následném řízení nemohou být zjištěny okolnosti zakládající důvody podle § 56 zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že žalobkyně po určitou dobu pobývala na území na základě fikce pobytu, sama o sobě nijak nepředjímá, zda jsou splněny podmínky pro vydání zaměstnanecké karty.
33. Pokud jde o posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, soud konstatuje, že žalovaná postupovala správně, když uvedla, že zákon sice v § 46 odst. 6 písm. a) neukládá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak judikatura správních soudů s ohledem na mezinárodní závazky České republiky dovodila, že v určitých případech je třeba v cizineckých věcech tuto přiměřenost hodnotit, a to i tam, kde to zákon výslovně nestanoví. K situaci žalobkyně žalovaná uvedla, že neshledala žádné mimořádné okolnosti, které by možnou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí osvědčovaly např. péče o nezletilé děti, nepříznivý zdravotní stav, prokazatelná materiální nouze, nutnost péče o některého člena rodiny apod. V tomto hodnocení soud pochybení nenalezl, ze správního spisu nevyplynuly žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod měly být nepřiměřené.
34. Pro posouzení o přiměřenosti dopadů rozhodnutí správním orgánem je nezbytná aktivita cizince, který by měl poukázat na všechny významné aspekty pobytu na území ČR a z toho plynoucí pevnost a trvalost vazeb, které si zde vytvořil. V rozsudku ze dne 24. 3. 2021 č. j. 10 Azs 226/2020-52, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že: „z konstantní judikatury správních soudů tedy plyne, že v případě řízení o žádosti je především na žadateli (tj. v projednávané věci stěžovateli), aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Naopak se v takovém řízení neuplatní zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci. Uvedené závěry plně dopadají také na oblast pobytu cizinců. S ohledem na zásadu koncentrace řízení je tedy nutné relevantní skutečnosti a důkazy tvrdit a označit (předložit) již v řízení před správním orgánem I. stupně.“ Žalobkyně žádné takové skutečnosti (ani v žalobě) nezmínila. Z rozsudku č. j. 19 A 30/2024-34 plyne, že žalobkyně ani v rámci řízení ve věci jejího pobytového oprávnění za účelem studia na území neoznačila žádné rodinné vazby, argumentovala délkou pobytu. K tomu soud však v tomto rozsudku uvedl, že tato byla zohledněna, avšak šlo pouze o jedno z kritérií. Soud v případě žalobkyně konkretizoval, že: „Prvostupňový orgán neměl prakticky co posuzovat. Zohlednil skutečnosti,

které vyplývaly z obsahu spisu, tj. pobyt od roku 2012, bez dalších rodinných příslušníků, účastnice je svobodná, bezdětná, tudíž nemá na území ČR tak silné vazby, které by jí bránily v návratu do země původu, její rodinní příslušníci pobývají po celou dobu v Kazachstánu, respektive Rusku, jiné rodinné vazby (manžela či děti) zde nemá. Účastnice je v produktivním věku, tedy v případě návratu do Kazachstánu není její věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání, provozování samostatné výdělečné činnosti či získání vysokoškolského vzdělání. Toto hodnocení soud považuje za výstižné a adekvátní zjištěným informacím.“ A dodal, že: „nesporuje, že jde o dobu významnou, kdy je možné, že žalobkyně za tuto dobu získala určité místní zvyky, přivykla si zdejší kultuře a způsob myšlení, to lze u cizinců dlouhodoběji pobývajících v ČR předpokládat, v projednávaném případě však nejde o natolik významné skutečnosti, aby způsobily nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvádí, jakým potíží by měla čelit při vycestování za svou rodinou do vlasti. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že ve vlasti nemá žádné sociální zázemí, má rodiče, ti ji však odmítají, neboť takový způsob ukončení pobytu v ČR považují za nedůstojný a nehodlají žalobkyni jakkoliv podporovat. Nicméně vzhledem k věku žalobkyně, kdy je dospělou a zdravou osobou a netvrdí žádné specifické aspekty své situace, tyto okolnosti nelze vyhodnotit jako způsobující nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně vlast opustila jako dospělá osoba, nelze tedy předpokládat, že by její integrace zpět měla být významněji ztížena. Soud též doplňuje, že mu není zřejmé, proč tyto důvody žalobkyně neuvedla nejpozději v podaném odvolání, pokud měla za to, že jsou natolik významné, že odůvodňují zásah do soukromého a rodinného života. Také žalobní tvrzení, že by žádného ekvivalentního zaměstnavatele v Kazachstánu nenašla, není blíže odůvodněné, ani podložené, soud toto obecné tvrzení nepovažuje za natolik zásadní, aby mělo potenciál změnit hodnocení přiměřenosti zásahu, stejně jako tvrzení, že má žalobkyně zažádáno o vydání zaměstnanecké karty.“

35. Na základě uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27.1. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce